

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל****שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

להזכירכם:

- את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: laad@jafi.org
- את הנספח החתום בידי הניצול/ה יש לשלוח בסריקה למייל laad@jafi.org או בפקס 03-7453557.
- למידע ושאלות בנוגע למילוי הטופס ניתן להתקשר למוקד המידע של המשרד לאזרחים ותיקים *8840.
- לשאלות בנוגע לשיבוצים או בעיות שעלו בעת הביקור ניתן להתקשר ל-"רוח טובה" 1-700-505-202.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: רנט	שם פרטי: בלה
------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדת: ריפל	בלועזית ripel
שם פרטי איתו נולדת: בלה	בלועזית Bela
עיר לידה: צ'רנוביץ	בלועזית chrnoviz
שם פרטי ושם משפחה של האב: הרץ ריפל	שם פרטי ושם נעורים של האם: רגינה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: צ'רנוביץ	בלועזית chrnoviz
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: תיכון (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: תלמיד (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: ז'רמנקה (שם העיר או האזור ושם הארץ)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו לא	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו : בלאקי	בלועזית balaky
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: אוקראינה	תאריך השחרור: אפריל 1945
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו לא (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור: צ'רנוביץ

<p>במידה ועלית באנייה, ציין את שמה לא</p>	<p>שנת עליה: 1976</p>	<p>במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי לא</p>
<p align="center">אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה</p> <p>(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):</p>		
<p>גרנו ברומניה, הוריי לא היו עשירים, חיים ברמת חיים טובה פחות או יותר, לא יכלנו לנסוע לחו"ל לדוגמא.. חיינו חיים פשוטים. היה לי אח אחד בכור, צעיר ממני. כשהתחילה המלחמה הייתי תלמידת תיכון בת 16. סבתא שלי הייתה אישה דתייה, אבא שלי היה פחות דתי, אך שמר. קיימנו את החגים כמו שצריך על פי ההלכה ושמרנו מסורת, הלכנו לבי"ס, אבי היה נוהג ללכת לומר את הקדיש במשך שנה שלימה כשאבא ואימא שלו נפטרו.</p>		
<p align="center">נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה</p> <p>(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):</p>		
<p>כשהכריזו על המלחמה חשבו שניקח הרבה חפצים, בגדים ורכוש שלנו והתחלנו לאסוף כל מה שיכלנו לקחת איתנו. היינו ביחסים טובים עם השכן שלנו למרות שלא היה יהודי, היה לו סוס ועגלה והוא לקח את החפצים שלנו בעגלה שלו. הגענו למקום מסוים ומשם היה לנו קצת כסף נשארנו שם זמן מה ולאחר מכן העבירו אותנו לאוקראינה למחנה עבודה שנקרא "בלקי".</p> <p>שם הייתי בגטו כל המלחמה אני אימי ואחי, אבי נפטר לאחר תקופה שם ממחלת הטיפוס. אימי כדי לסרוג עם הידיים בבדים שהיא השיגה, בתמורה היא היתה מקבלת תפוחי אדמה, חלב, חיטים שמהם היינו עושים לבבות. כמובן שכסף לא חלמנו לקבל תמורת הביגוד שאמא שלי תפרה ומכרה אבל אוכל היינו מקבלים בתמורה ומצבנו היה נחשב לטוב לעומת האחרים שהיו נשארים רעבים. את אחי לקחו לעבודות קשות, ביום שהוא היה חופשי הוא היה עובד בכפר מסוים ומשם היה מביא לנו קצת אוכל. לחם לא אכלתי שנה שלימה! רק חיטים שמהם היינו עושים לביבות. תפקידי היה לסרוג יחד עם אימי שלמדה אותי ולמכור.</p>		
<p align="center">אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ</p> <p>(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):</p>		
<p>המלחמה נגמרה במאי 1945 חזרנו לעיר מולדתי עם אמא ואחי ושם חיינו, המצב הכלכלי היה קשה מאוד, היינו חסרי כל, ללא רכוש והיה קשה מאוד להתאקלם. לאחר מכן עלינו לארץ.</p>		
<p align="center">נא ספרי/י על חייך בארץ</p> <p>(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):</p>		
<p>עליתי לארץ במטוס בשנת 1976, התחנתני פעמיים, בעלי השני היה רופא בכיר שלמד את לימודיו גם כן ברומניה ועבד 25</p>		

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

שנה בארץ. אני עבדתי 24 שנה בתור מנהלת חשבנות כאן בארץ. אין לי ילדים וכל חיי גרתי בעיר חיפה. המסר שאני רוצה להעביר זה חשיבות המדינה שלנו, אנו צריכים לשמור עליה ולהגן עליה, הרי אנחנו סבלנו הרבה שנים מהרדיפות ומעצם היותנו יהודיים ועכשיו שהגענו לארץ צריך לשמור עליה מכל משמר!

ראיון : טל קיס, חיפה, אפריל 2014